

I Увод

Крилатицу да ЕУ нема алтернативу или другим речима да, укључењем Србије у ову, грађани ступају у малтене рај земаљски, користе српске „реформске“ власти како би оправдале своје катастрофалнерезултате у спровођењу транзиције, на једној страни, и добијале изборе (одржавале се на власти), на другој страни.

Значај чланства у ЕУ најбоље илуструје статистички податак да половина становника суседне Румуније држи да се боље живело за време Чаушескуа, дакле исти не мисле да су у рају, већ, у најбољем случају, у некој врсти тешко подношљивог чистишишта.

То што режимлије и друштвена интелектуална елита, која се с овима проституише, користе ЕУ као свој најјачи спин је разумљиво и из њиховог аспекта потпуно оправдано.

Међутим несхватљиво је зашто патриотска опозиција и интелигенција подржавају чланство у ЕУ као услов за просперитет државе и грађана, са тим да се мора учланити „целовита“ Србија.

За разлику од целокупне политичке и интелектуалне елите, од свих „слуђивани“ грађани Србије показују велику дозу евроскептицизма према чланству, јер их је скоро половина (према упитном испитивању јавног мишљења) против учлањења. Изгледа да ови и даље признају ваљаност народне изреке да се мудри учи на туђим грешкама, а глупи на властитим.

Како је тема овог текста алтернативни пут Србије у будућност (у даљем тексту: алтернатива), то престајем с ламентирањем о рајским вртовима, који само чекају на Србље.

За разлику од целокупне политичке и интелектуалне елите, од свих „слуђивани“ грађани Србије показују велику дозу евроскептицизма према чланству, јер их је скоро половина (према упитном испитивању јавног мишљења) против учлањења. Изгледа да ови и даље признају ваљаност народне изреке да се мудри учи на туђим грешкама, а глупи на властитим.

II Економско стање Србије

У претходном десетгодишњем раздобљу самозване реформске и демократске власти су својом безумном економском политиком довеле Србију у катастрофално економско стање које се види, поред осталог (набрајам само најбитније) и из следећег:

- ликвидирано српско банкарство, те Србија и њени грађани остављени на милост и немилост картелу страних банака, које лихварским каматама (највећим у Европи) сисају као пијавице и оно мало капитала и средстава које створе подuzeћа и грађани – десеткована је српска индустрија, тако да Србија и сада, после десет година „успешних“ реформи, има мању производњу индустријске робе него пред НАТО разарањем,

- двоструко је већи увоз него извоз робе и услуга и тиме је успостављен однос погубне неравнотеже платног биланса са иностранством,

- стално се повећава незапосленост, што узрокује не само погоршање социјалне ситуације становништва, већ и даље смањење потрошње робе и услуга и пад привредних активности, као и мањкове у државним и социјалним фондовима,

- држава, подuzeћа и грађани се налазе у дужничком ропству (нарочито због кредита са девизном клаузулом),

- спроведена је пљачкашка приватизација државних фирми и имовине, која је имала за последицу не само губитак државних прихода, већ и престанак ранијих производних активности,

-неликвидност државе и привреде је толика да додатно гуши све привредне активности –огромно повећање администрације (ради запошљавања својих људи) и на свим нивоима (држава, самоуправа и јавна предузећа), што има за последицу велике буџетске мањкове и губитке јавних предузећа.

-реформске владе су на најбољем путу да упропасте и српску пољопривреду, што није успело чак ни свим окупаторима или комунистима.

У целини гледано стање српске државе је такво да се ова налази у економској коми и на животу се привремено одржава примањем кредитне и приватизационе инфузије (кредити и распродаја последњих јавних предузећа), што признаје и председник државе (у тренуцима несмотрене искрености) тврдњама да је Србија избегла банкрот и да исту очекује десет тешких (гладних) година.

III Активности српске владе

Јасно је да се не може очекивати ништа добро од владе која је својевремено проглашавала светску економску кризу за развојну шансу Србије, а сада исту користи као изговор за све своје промашаје.

Пре свега (као и све досадашње) иста продаје бајку о рају на замљи, када Србија буде примљена у ЕУ чланство.

Даље замајавају јавност старим причама у новом паковању, а сада је то (црно на белом) тзв. концепт развоја „Србија 2020“, који гарантује велики раст запослености, друштвеног бруто производа, извоза и инвестиција, што је чиста фантазмагорија у условима дуготрајне светске економске кризе. Конкретно иста припрема распродају последњег породичног сребра (јавних предузећа) као и задужује се г ђе може и стиже, држећи се изреке да по њима може бити и потоп.

Истовремено се српска влада понаша као опити милионар купујући стране инвеститоре, тако што им даје бесплатно градилишта и новац за градњу фабрика, те ослобађа обавеза.

Једини успех реформских влада, истина само из угла српских квазиуеоатлантских пријатеља, јесте довођење Србије на руб економског слома са „кредитном омчом око врата“, што овима омогућује спровођење њихове уцењивачке политике (не само оне везане за КиМ).

Влада показује само изврсне резултате у манипулацији статистичким подацима, тако што даје лажне податке о паду, односно непостојећем расту друштвеног бруто продукта, незапослености и свему другом што треба прикрити.

Једини успех реформских влада, истина само из угла српских квазиуеоатлантских пријатеља, јесте довођење Србије на руб економског слома са „кредитном омчом око врата“, што овима омогућује спровођење њихове уцењивачке политике (не само оне везане за КиМ).

IV Очекивани развој економске ситуације у Србији

Уколико економску политику у будућем средњорочном раздобљу буде водила садашња или њој слична тзв. реформска влада, може се очекивати следеће:

Тотална распродаја свих јавних предузећа, ради попуњавања буџетског и спољнотрговинског дефицита на једној страни и са тиме повезане високе „тржишне“ монополске цене, на другој страни (неће бити више јефтине струје).

Задуживање код међународних финансијских институција (ММФ и европске банке) до момента закључивања уговора о добросуседским односима тј. фактичног признања независности Републике Косово, као и наследне сугласности за пријем у УН, а након тога ће Србија бити пуштена од ових низ воду.

Ово не може потрајати ни до половине раздобља предвиђеног тзв. концептом развоја „Србија 2020“, када ће доћи до неумитног економског слома Србије, са катастрофалним последицама узрокованим пре свега недостатком девиза и то:

-немогућност увоза потребних количина енергената, сировина, технологије, лекова и неопходне робе широке потрошње,

-немогућност отплате девизних кредита државе и подузећа,

-немогућност изношења профита страних инвеститора.

Ефекти оваквога развоја економске ситуације су више него извесни и састојаће се од:

-десетковања индустријске производње и других привредних активности и саморазумљивог одговарајућег пада извоза и БДП,

-масивног повећања незапослености,

-могући страни инвеститори ће у широком луку заобилазити, а они који су већ у њој ће по сваку цену настојати побећи из Србије.

Сувишно је износити какве ће све последице ово имати на већ ионако тешко подношљив живот већине грађана, тј. исто препуштамо оцени здравог разума читаоца овог текста.

Све досадашње српске тзв. реформске владе имају за главни циљ чланство у ЕУ, које је решење свеколиких српских проблема.

Када би исто и било тачно (што није) учлањење (уколико га уопште и буде), не може се очекивати у блиској будућности, како то обећавају реформске власти, тако да би у сваком случају липсало српско магаре, не дочекавши обећану ЕУ зелену траву.

У последње време изашло је на видело да су све државе чланице ЕУ презадужене и да морају спроводити мере строге штедње, а великом броју истих грози и банкрот, што баш не говори у прилог ЕУ рају, који само чека на српске грађане.

Српски еуроатлантски партнери и пријатељи (УСА и ЕУ) своје велике економске проблеме засад решавају масивним штампањем долара и еура, те даљим задуживањем, а велико је питање колико ово може потрајати.

Позвали бисмо се на народну мудрост да дуг није добар друг, а ово преведено на поље економске сурадње би гласило да од дужника треба бежати главом без обзира, а не кумити исте да Србију приме у утопљенички загрљај.

Народно искуство даље говори да је боље бити слуга код доброг газде, него лош властити газда, а реформатори су успели Србију ставити под слугерански јарам код лоших, презадужених газда и више него проблематичних пријатеља.

Како је очито да служење Србије недобронамерним еуроатлантским газдама исту води у готову пропаст, то ова мора под хитно тражити новог имућног газду, чији интерес неће бити њена пропаст, већ њено јачање и постављање на ноге, да би била добар „слуга“.

За новим, добрим „газдом“ не треба трагати по свету, јер је исти на располагању и једини с којим Србија већ има успостављене специјалне уговорне односе, које ова не користи, да се не би замерила својим еуроатлантским квазипријатељима.

Када се има у виду да српски еуроатлантски пријатељи засада не пуцају по шавовима, јер бесомучно штампају доларе и еуре, који завршавају у Кини и да ова настоји да се по сваку цену реши девиза које се стално обезвређују, са ризиком да чак постану безвредни папири, не треба бити мудрац да се схвати да сунце (поготово српско) излази на Истоку, а запада на Западу.

Како Кина жели постати, поред тога што је светска индустријска радионица, глобални светски економски лидер, то иста шири своје активности на цели свет и на све економске сфере и треба своје базе на интересантним тржиштима, што потврђује и то да је само у неразвијеним земљама у претходне две године инвестирала преко стотину милијарди долара..

Тако је Кина у Европи већ узела за милијарде долара у закуп дио грчке луке у Пиреју, а очито је да треба базу у којој ће моћи (у пријатељском амбијенту) неометано развити своје трговачке, производне и финансијске и логистичке активности. Уверен сам да је Кина при закључивању уговора о специјалним односима са Србијом имала ову у виду као своју потенцијалну европску базу.

Једина алтернатива која Србију спасава од сигурне пропасти је стога сурадња са Кином која је у стању извести поред кинеског и стварно српско економско чудо. За исто је претпоставка да српске власти буду искрене и одлучне у својим намерама (прича о четири стуба је провидно замајавање српске јавности) на једној страни и дужно уважавање онога тко Србију спасава од утапања, на другој страни.

Када би Србија имала власт која би се бринула и о њеним, а не само о интересима српских назови еуроатлантских пријатеља, иста би већ била највеће светско градилиште, уместо што се хвали с два мостића и пар километара путића, тј. пуном паром би се већ градио неосвојиви кинески бастион у српској каљужној мочвари.

Када се има у виду да српски еуроатлантски пријатељи засада не пуцају по шавовима, јер бесомучно штампају доларе и еуре, који завршавају у Кини и да ова настоји да се по сваку цену реши девиза које се стално обезвређују, са ризиком да чак постану безвредни папири, не треба бити мудрац да се схвати да сунце (поготово српско) излази

на Истоку, а запада на Западу.

За разлику од других инвеститора којима је једини интерес што пре и по сваку цену извући уложени капитал, Кина би имала интерес за дугорочне инвестиције, из којих се не мора одмах извучити профит, већ да се створе темељи да стабилни економски развој, тј. да прекопира свој успешни економски модел, који се састоји у стварању трајног атрактивног пословног амбијента са јефтиним енергентима, сировинама, финансијама, валутом и радном снагом.

Да би се све ово постигло потребна је масивна финансијска подршка, коју може осигурати само Кина, која се мора решавати својих девиза (долара и еура) које се стално обезвређују, али их неће давати онима који „пљују“ по њој, поред осталог као и у случају доделе Нобелове награде њеном „дисиденту“.

Србија има реалну шансу за плодну економску сурадњу са Русијом и другим пријатељским државама, које нису признале Косово и нису присталице завођења демократије и слободе урановим и касетним бомбама.

Ова сурадња би се одвијала у обостраном економском интересу, пре свега међудржавним наруџбама и кооперацијским пословима.

Верујем да, када би Србија имала национално одговорну владу, која би спроводила економску сурадњу са истинским, а не злонамерним еуроатлантским пријатељима, чак би се и шарене лаже изнесене у тзв. коцепту развоја „Србија 2020“ могле претворити у стварност.

VI Које су препреке за остварење алтернативе

Припадници владајућег режима нису толико наивни да не виде да Србију воде у бездан, али се настоје одржати по сваку цену што дуже на власти да би завршили радове за које су их ангажовали њихове еуроатлантске газде и истовремено финансијски обезбедили себе, своју децу и пријатеље. Стога је илузија да би исти могли постати национално

одговорни и отказати колаборацију са садашњим газдама, те се ангажовати на остваривању ове алтернативе, која гарантује опстанак државе и народа.

Зато је за очекивати да би исти ударили свим средствима, а поготово из независних медијских оруђа и оружја по свакој сличној иницијативи (уколико би нетко релевантан исту пустио у етер), јер иста угрожава темеље интереса еуроатлантских газда, па тиме и њихове. Иначе за очекивати је да иста неће изазвати никакву њихову пажњу, јер ће завршити на маргиналном интернет порталу.

Како је очито да би колаборантски режим чинио све против остварења алтернативе, погледајмо што би се могло очекивати од опозицијских странака и патриотске интелектуалне елите, које би по природи ствари требале чинити све да се спречи пропаст Србије.

Тзв. проевропске странке ЛДП и СНС заступају исте слугеранске вредности, али у жељи да се дочепују привилегија које пружа власт, опањавају владајуће код газда, да не раде свој посао довољно здушно. За очекивати је да ће ови на захтев газда, по будућим изборима, формирати са садашњом владајућом погребну коалицију, која ће сахранити Србију, у колико се њена патриотска елита не опамети.

Дакле, теоретски гледано, на политичком тржишту постоје само две странке и то ДСС и СРС, које би се могле удружити и са патриотском интелектуалном елитом и створити фронт ради спровођења алтернативе народног спаса.

Међутим, услов свих услова је да учесници на фронту рашчисте са бесмисленом крилатицом: „И ЕУ и КиМ“, као и свим оним што она подразумева и замене је новом: „ЕУ, хвала не!“. Међутим склон сам посумњати да су ови у стању решити се своје заслепљености од империјалног блештавила, међусобне нетрпељивости, политичке коректности, империјалних кртица у својим редовима и малог милиона других разлога, који би отежавали или онемогућавали постизање потребног консензуса око реализације алтернативе.

А шта с грађанима, које сам у својим текстовима, односно коментарима небројено пута неоправдано и ружно извређао. Стога сам у дилеми, јер не знам што је веће „mea culpa,

mea maxima culpa“ или моја немерљива глупост.

Коначно сам схватио да се једино народ рационално понашао кроз историју. Изабирају мање зло, неовисно да ли се ради о окупацији или демокацији. Како позиција и опозиција заступају исту „безалтернативу“ (истина у различитим варијацијама), сви „крадуцкају“, обећавају Маркове конаке итд., итд., треба бирати оне који су мање зло, утолико да су у већој милости светских моћника, да се могу више задуживати, па докле дотле.

ЕУ прихватају, не као рај земаљски, него као „нешто“ које за алтернативу има „ништа“. Када би им се понудила уверљива алтернатива и извођачи радова (што је истина тешко јер исти сада дувају и у студено због бројних превара), „демократски реформисти“ би по следећим изборима били испраћени у сметлиште историје. У случају потребе (изборне крађе или прекрајања изборне воље) јуришали би грађани (овај пут самоиницијативно) и на Бастиљу.

Народна изрека говори да је добар изговор за неуспехе злата вредан, а патриотска елита га налази „у медијима залуђеном народу“, уместо да разлоге види у својој неспособности, незнању, посвађаности и сл.

За читаоце који виде логику алтернативе, одговарам на претпостављено питање о реакцији еуроатлантских пријатеља на евентуалну реализацију исте.

Био би то само немоћни бес, јер би Србија њихову ноћну мору довела у њихову постелу.

Колики респект Кина ужива од стране Империје види се из недавне посете њеног председника Вашингтону, где је уместо „рибања“ (због јуана и сл.) примљен са највећим почастима, а „императорка“ га је дочекала чак у комунистичкој одори (црвеној хаљини) специјално сашивеној за ову прилику.

Овај текст је наставак мојег раније објављеног текста „Апел српским патриотима“, који није изазвао неку значајнију реакцију ни на објављеним саитовима, па стога ни у овом случају не очекујем претенциозно нешто друго, већ „спасавам само своју душу“.